

Arrest

nr. 155 580 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN ROYEN en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2014 diende verzoeker een zesde visumaanvraag kort verblijf in met het oog op het afsluiten van een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner. De verwerende partij kende dit visum toe op 25 september 2014. Het was geldig voor 1 binnenkomst en voor een verblijf gedurende 90 dagen.

1.2. Op 14 oktober 2014 legde verzoeker een aankomstverklaring af.

1.3. Op 5 november 2014 legden verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op dezelfde dag trof de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot uitstel van registratie van voormelde verklaring.

1.4. Nadat het parket een negatief advies had uitgebracht, weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand op 23 december 2014 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de bevoegde rechtbank van eerste aanleg.

1.5. Op 18 februari 2015 gaf de verwerende partij verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Ze verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), haalt aan *“de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)”* en stelt nog, *“Het huwelijk is geweigerd door de bevoegde instantie en bovendien is indienen van beroep op zich geen motivatie voor verlenging”*.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Immers voert hij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd gegeven. Een dergelijke grief dient te worden onderzocht, ook al betreft het geen opgeworpen schending van een hogere rechtsnorm.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;”*.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 11 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Zij luidt als volgt:

“Het enige middel lijkt ongegrond.

Waar verzoeker in zijn middel een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven aangeeft op grond waarvan ze is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij een visum type C heeft ontvangen met het oog op het afsluiten van een wettelijke samenwoning, dat hierbij expliciet werd gesteld dat de echtheid van de relatie erkend werd en dat de gemeente de echtheid van de relatie niet meer diende te onderzoeken bij de aanvraag wettelijke samenwoning. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig door hierop terug te komen.

Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. Blijkens het administratief dossier werd inderdaad bij de afgifte van het visum gesteld dat betrokkene niet meer de duurzame relatie dient te bewijzen bij de gemeente. Maar dit heeft betrekking op de verblijfsprocedure die op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet opgestart kan worden nadat de verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd werd door de gemeente.

Verwerende partij kan geen afbreuk doen aan de bevoegdheid van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning te weigeren, dit op grond van artikel 1476 quater van het Burgerlijk Wetboek, nader toegelicht in de omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen. Hierin kan onder meer gelezen worden, "Het voorafgaand onderzoek om na te gaan of door de aanstaande wettelijk samenwonenden aan alle voorwaarden is voldaan, behoort tot de essentie van zijn bevoegdheid". In casu heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren bij aangetekend schrijven van 23 december 2014 aan verzoeker en zijn partner laten weten dat de wettelijke samenwoning niet geregistreerd wordt. Aangezien het visum van verzoeker verstrekt is, stelt de bestreden beslissing dan ook terecht dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum, mits vermelding van het feit dat het huwelijk is geweigerd door de bevoegde instantie. De verwijzing naar een huwelijk in plaats van een wettelijke samenwoning vormt een materiële misslag die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De beroepsprocedure die ingesteld werd tegen de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand vereist niet de aanwezigheid van verzoeker, minstens toont hij dat niet aan. Mocht deze aanwezigheid toch vereist worden door de bevoegde rechtbank, dan staat het verzoeker vrij te dien einde een visumaanvraag in te dienen."

3.3. Verzoeker richt op 26 augustus 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van 15 oktober 2015 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt niet te betwisten dat de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning het prerogatief is van de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch wel de inconsequente houding van de verwerende partij aan de kaak te willen stellen. Immers had deze haar in de toelichting bij de afgifte van het visum type C – waaruit zij letterlijk citeert – gemeld dat de echtheid van haar relatie niet meer moest worden onderzocht en zij enkel nog de aktes van de burgerlijke stand zou dienen voor te leggen. Aldus blijkt expliciet dat de verwerende partij de intentie had om haar tot een verblijf te machtigen, terwijl zij nu overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ingevolge de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en naar haar nota".

3.5. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat verzoeker moeilijkheden heeft om de bestreden beslissing te duiden gelet op de door hem geciteerde toelichting van de verwerende partij bij de afgifte van het visum en dat hij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten bestempelt als een inconsequente houding van de verwerende partij, maar verzoeker verklaart uitdrukkelijk zelf ter terechtzitting dat hij het prerogatief van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke

samenwoonst niet te registreren, waarop gewezen werd in de beschikking van 11 augustus 2014, niet betwist. Aan dit prerogatief kan de verwerende partij geen afbreuk doen. Aangezien verzoekers verklaring van wettelijke samenwoonst niet werd geregistreerd, kon er geen verblijfsaanvraag worden ingediend op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet en gelet op het feit dat de aankomstverklaring van verzoeker is verstrekt en er geen andere verblijfsgrond is, kan de bestreden beslissing niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig worden bestempeld waar deze vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Er weze aan herinnerd dat de verwerende partij te dezen een gebonden bevoegdheid heeft indien ze vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker ter terechtzitting voorts de verwijzing naar een geweigerd huwelijk in de bestreden beslissing zelf ook beschouwt als een materiële misslag, zoals het tevens in de beschikking werd aangegeven, blijft de beschikking overeind. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid van verzoeker om de gepaste stappen op verblijfsvlak te ondernemen indien de rechtbank van eerste aanleg of desgevallend het hof van beroep verzoekers beroep tegen de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoonst gegrond verklaart.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dienvolgens wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA